

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně – Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích,** občanské sdružení, se sídlem U Luhu 222/23, Brno, zast. Mgr. Martinem Šípem, advokátem, se sídlem 9. května 640/22, Tábor (dříve Převrátilská 330, Tábor), proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2012, č. j. 6 Ca 261/2008 – 81,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 5. 2008, č. j. MV-24187-9/ODK-2008, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Jihomoravského kraje jako povinného subjektu (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 4. 2008, č. j. JMK 40983/2008, sp. zn. S-JMK 5697/2008, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla podle § 11 odst. 2 písm. a) a § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), odmítnuta žádost o informace ze dne 13. 1. 2008, a to v části písm. d), v níž žalobce požadoval předat kopie veškeré korespondence hejtmana Ing.

Stanislava Juránka (dále též „hejtman“) se Sdružením pro výstavbu R43 (dále též „sdružení“), včetně poslance Ing. M. K. a tajemníka P. B., a to za období od založení sdružení. Toto rozhodnutí bylo vydáno v návaznosti na rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2008, č. j. MV-24187-3/ODK-2008, kterým bylo správnímu orgánu prvního stupně přikázáno vyřídit žádost v části písm. d), přičemž současně byl potvrzen jeho postup při vyřizování písm. a), b), c) a e) žádosti, jak byl realizován dopisem správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 1. 2008, kterým bylo žalobci sděleno, že nebyla podána žádná přihláška hejtmana do sdružení; do výkonné rady sdružení byl zvolen bez svého vědomí; ve vztahu ke sdružení hejtman vystupuje a veškerá e-mailová korespondence mu byla doručována jako soukromé osobě, nikoli jako představiteli kraje; hejtman se nezúčastnil žádných jednání sdružení.

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný vyložil, že pro vyřízení žádosti byla dána příslušnost Krajského úřadu Jihomoravského kraje, neboť ve věcech náležejících do samostatné působnosti svěřuje zákon působnost přímo kraji jako územnímu samosprávnému celku (veřejnoprávní korporaci), přičemž navazující rozdělení mezi jednotlivé orgány představuje pouze bližší organizační členění, které však z těchto orgánů nečiní samostatné jednotky, které by jednaly svým jménem. Ztotožnil se s důvodem pro neposkytnutí informací podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť (e-mailová) korespondence hejtmana se sdružením vznikla bez použití veřejných prostředků (Ing. K. zde nevystupoval jako poslanec, nýbrž jako předseda sdružení), byla poskytnuta sdružením jako osobou, která není povinným subjektem, a sdružení nevyslovilo souhlas s jejím poskytnutím.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 29. 7. 2008, ve které navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Namítal, že žádost byla směřována vůči hejtmanovi jako povinnému subjektu, nikoli vůči kraji jako územnímu samosprávnému celku; v této souvislosti poukázal na § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, jakož i § 1 odst. 3 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o krajích“). Zákon podle něj neumožňuje, aby žádost vyřídil krajský úřad jako jiný povinný subjekt; je nesprávný výklad, že územní samosprávný celek a jeho orgány tvoří jediný povinný subjekt. Pokud žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že na elektronickou adresu hejtmana bylo doručeno cca 25 e-mailů od sdružení, tedy pro korespondenci byly využity veřejné prostředky, jednalo se o jejich zneužití k soukromým účelům. Žalovaný porušil právo žalobce na informace podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod (vyhlášena pod č. 2/1993 Sb., ve znění pozdějších ústavních předpisů, dále jen „Listina“).

[4] Současně se žalobou žalobce požádal o osvobození od soudního poplatku za žalobu. Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 5. 2009, č. j. 6 Ca 261/2008 – 63, žalobci nepřiznal osvobození od soudních poplatků.

[5] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 7. 2012, č. j. 6 Ca 261/2008 – 81, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění dospěl k závěru, že není v rozporu se zákonem postup, kdy žádost o informace adresovanou hejtmanovi vyřídil krajský úřad; v této souvislosti poukázal na § 2

odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění před a po novele zákonem č. 61/2006 Sb., který nabyl účinnosti dne 23. 3. 2006, jakož i na důvodovou zprávu k této novele, a dále na § 1 odst. 3 zákona o krajích a závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 4 Ans 13/2008 – 87, a ze dne 2. 7. 2007, sp. zn. 4 As 56/2006 – 45. Konstatoval, že mezi účastníky není sporné, že požadované informace se týkají samostatné působnosti kraje. Na závěru o oprávněnosti krajského úřadu vyřídit žádost o informace náležící do samostatné působnosti kraje namísto hejtmana jako žadatelem osloveného orgánu nic nemění možnost, že požadované informace má k dispozici toliko oslovený orgán kraje; je totiž nutné, aby krajský úřad při vyřizování žádosti úzce spolupracoval s ostatními orgány kraje a poskytl rovněž ty informace, které mají k dispozici (pouze) tyto orgány; takové řešení bude zpravidla efektivnější a pro žadatele příznivější.

[6] Městský soud neshledal důvodnou ani druhou žalobní námitku, týkající se neposkytnutí elektronické korespondence hejtmana se sdružením. Poukázal na § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím a konstatoval, že mezi účastníky není sporné, že informace byly předány osobou, jíž takovouto povinnost zákon neukládá, a tato osoba nesdělila, že s jejich poskytnutím souhlasí. K námitce žalobce, že informace vznikly za použití veřejných prostředků, městský soud uvedl, že předmětné e-maily byly hejtmanovi adresovány sdružením jako právnickou osobou ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů, resp. jeho předsedou či tajemníkem; toto sdružení není příjemcem veřejných prostředků. Nelze pak uspět s argumentací, že předseda sdružení byl současně poslancem, jehož plat byl hrazen z veřejných prostředků, neboť v rámci předmětné korespondence Ing. M. K. nevystupoval jako poslanec, nýbrž jako předseda sdružení, a to bez ohledu na to, zda byly e-maily odeslány z (oficiální) adresy sdružení nebo z adresy jiné. Užití veřejných prostředků nelze dovozovat ani z toho, že ke komunikaci bylo využito počítačového vybavení kraje.

[7] Proti rozsudku Městského soudu v Praze se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 28. 8. 2012, ve znění doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 11. 2012, podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Namítal, že se obrátil se svojí žádostí na hejtmana, tuto však v rozporu se zákonem vyřídil krajský úřad jako jiný orgán kraje. Správní orgány, jakož i městský soud podle něj nesprávně vyhodnotily otázku, kdo je povinným subjektem; v této souvislosti poukázal na § 2 odst. 1, § 16a odst. 6 písm. c), § 16a odst. 7 písm. b) a § 20 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato ustanovení interpretuje tak, že povinnými subjekty jsou jak územní samosprávné celky, tak i jejich jednotlivé orgány; jedině takový výklad odpovídá čl. 17 odst. 5 Listiny, kde jsou rovněž uvedeny „orgány územní samosprávy“. Poukázal na znění § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím před novelou zákonem č. 61/2006 Sb. Pokud o žádostech rozhoduje krajský úřad, může to podle stěžovatele vést až k vyloučení informační povinnosti ostatních orgánů; krajský úřad není nadřízen hejtmanovi, a nemá tak možnost vynutit si na něm vydání informací, které sám nemá k dispozici. Úředníci krajského úřadu jsou navíc co do svého pracovního poměru závislí na vůli politických představitelů, a nelze od nich proto očekávat aktivitu v tomto směru; na

podporu svého tvrzení stěžovatel poukázal na řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 89/2010.

[8] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 4 Ans 13/2008 – 87, že výkon samostatné působnosti (na rozdíl od působnosti přenesené) náleží kraji jako takovému, nikoli jeho jednotlivým orgánům; zákon o svobodném přístupu k informacím nerozlišuje proces poskytování informací podle druhu působnosti. Pro stěžovatele je rozhodující, aby mu byly poskytnuty všechny dostupné a relevantní informace, které má či je povinen mít hejtman jako oslovený orgán; to se však v daném případě nestalo, neboť krajský úřad informace neposkytl s tím, že je nemá k dispozici. Bylo by pro něj příznivější, aby na žádost o informace odpovídal přímo oslovený orgán kraje, neboť jen tak lze zaručit, aby poskytované informace byly úplné. Stěžovateli je známo, že rovněž Ministerstvo pro místní rozvoj při poskytování informací týkajících se přenesené působnosti v některých případech nařídilo poskytnout požadované informace radě kraje. Požadavek ekonomie (hospodárnosti) nemůže vést k tomu, že žadatel o informace nebude uspokojen. Zákon musí být vykládán tak, aby usnadnil žadateli situace, kdy není zřejmé, který z orgánů má požadovanou informaci k dispozici. Na podporu svých tvrzení stěžovatel poukázal na podkapitolu 3.3 Analýzy účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 10. 12. 2007 (dále též „analýza zákona z roku 2007“, dostupná z: <http://www.mvcr.cz>), v níž sám žalovaný vyjádřil ohledně sporné otázky pochybnosti a navrhl změnu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, spočívající ve vypuštění orgánů samosprávných celků jako povinných subjektů; v navazujícím dokumentu „Shrnutí legislativních změn, jejichž provedení je navrhováno k posílení účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím a k odstranění jeho aplikačních nedostatků“ ze dne 4. 11. 2011 přitom již od tohoto návrhu upustil. Pokud hejtman zamýšlel postoupit žádost k vyřízení krajskému úřadu, byl povinen tak učinit formou rozhodnutí, což se však nestalo.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 10. 12. 2012 toliko uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku, a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení*

právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. b) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*“ Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

[12] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel postavil svoji kasační stížnost na námitce, že se obrátil s žádostí o informace na hejtmana, tuto však v rozporu se zákonem vyřídil krajský úřad jako jiný orgán kraje. Správní orgány, jakož i městský soud podle něj nesprávně vyhodnotily otázku, kdo je povinným subjektem; v této souvislosti poukázal na § 2 odst. 1, § 16a odst. 6 písm. c), § 16a odst. 7 písm. b) a § 20 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato ustanovení interpretuje tak, že povinnými subjekty jsou jak územní samosprávné celky, tak i jejich jednotlivé orgány; jedině takový výklad odpovídá čl. 17 odst. 5 Listiny, kde jsou rovněž uvedeny „orgány územní samosprávy“. V této souvislosti poukázal na znění § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím před novelou zákonem č. 61/2006 Sb.

[14] Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

[15] Předně je třeba uvést, že k dotčené právní otázce je k dispozici konstantní judikatura správních soudů, vycházející z právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 4 Ans 13/2008 – 87, publikován pod č. 2217/2011 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>). Závěry ustálené rozhodovací praxe soudů jsou stěžovateli dobře známy, když právě k jeho kasační stížnosti byl vydán nejen rozsudek č. j. 4 Ans 13/2008 – 87 (v řízení byl stěžovatel mimoto zastoupen advokátem téže advokátní kanceláře, v níž tehdy působil i jeho zástupce v nyní projednávané věci). Jeho setrvale prezentovaný opačný náhled nebyl akceptován ani v dalších řízeních u zdejšího soudu (viz rozsudek ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 As 41/2011 – 111, nebo rozsudek ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 As 33/2011 – 83), jakož ani Ústavním soudem (viz usnesení ze dne 26. 4. 2011, sp. zn. IV. ÚS 281/11, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost proti rozsudku č. j. 4 Ans 13/2008 – 87, nebo usnesení ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. II. ÚS 373/12, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost proti rozsudku č. j. 6 As 33/2011 – 83). I v nyní projednávané kasační stížnosti stěžovatel na závěry rozsudku č. j. 4 Ans 13/2008 – 87, obsáhle poukazuje s tím, že se s nimi neztotožňuje; jeho argumentace je po obsahové stránce setrvalá a velmi obdobná s tvrzeními v předcházejících řízeních.

[16] Od právního názoru, který byl vysloven a opakovaně aplikován ve výše uvedené judikatuře, se Nejvyšší správní soud nemá důvodu odchylovat ani v nyní projednávané věci.

[17] V rozsudku ze dne 27. 10. 2010, č. j. 4 Ans 13/2008 – 87, zdejší soud vyslovil, že *„v případech, kdy jsou informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, poskytovány v rámci samostatné působnosti kraje, zákon nebrání tomu, aby žádost o poskytnutí informací vyřídil a odpovídající informace poskytl krajský úřad, a to i v případě, že žádost o poskytnutí informací byla směřována vůči jinému orgánu kraje (např. radě kraje).“* V odůvodnění rozsudku *„zohlednil, že zatímco přenesená působnost je zásadně vykonávána orgány kraje, samostatná působnost náleží kraji jako takovému.“* Vyložil, že *„na závěru o oprávněnosti krajského úřadu vyřídit žádost o poskytnutí informace v samostatné působnosti kraje namísto osloveného orgánu kraje nic nemění ani stěžovatelem namítaná možnost, že požadované informace má k dispozici toliko oslovený orgán kraje, popř. že snad poskytnutím informací krajským úřadem namísto rady kraje může dojít k jejich zkreslení či poskytnutí pouze těch informací, které má sám krajský úřad k dispozici. Nelze než konstatovat, že v případě, že je žádost o poskytnutí informace ve smyslu § 94 odst. 1 zákona o krajích, popř. § 66 téhož zákona vyřizována krajským úřadem, je nutné, aby krajský úřad při vyřizování žádosti úzce spolupracoval s ostatními orgány kraje a poskytl rovněž tytéž informace, které mají tyto orgány k dispozici. Takové řešení bude naopak zpravidla efektivnější a pro žadatele příznivější, než by tomu bylo v případě poskytování informací výhradně osloveným orgánem kraje, a to jak po stránce obsahového vyřízení žádosti, tak i s ohledem na potřebu dodržování zákonných lhůt.“*

[18] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že zákon nebrání tomu, aby stěžovatelovu žádost o informace, jejímž předmětem bylo poskytnutí (e-mailové) korespondence hejtmana se sdružením za období od jeho založení, vyřídil krajský úřad, a to bez ohledu na to, že žádost byla směřována vůči hejtmanovi. Přitom zohlednil, že předmětná žádost o informace se nepochybně týkala samostatné působnosti Jihomoravského kraje; tuto premisu ostatně stěžovatel žádným způsobem nezpochybňuje. O přidělení žádosti k vyřízení krajskému úřadu přitom nebylo třeba vydávat zvláštní rozhodnutí.

[19] Na právě uvedeném nemůže nic změnit poukaz stěžovatele na § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož *„povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.“* Jak totiž zdejší soud vyložil v rozsudku č. j. 4 Ans 13/2008 – 87, zatímco přenesená působnost je zásadně vykonávána orgány kraje, samostatná působnost náleží kraji jako takovému. Pokud tedy citované ustanovení výslovně pamatuje i na jednotlivé orgány kraje, zohledňuje mimo jiné to, že v případě poskytování informací v přenesené působnosti jsou povinnými subjekty přímo jednotlivé orgány kraje. V případě žádosti o informace náležící do samostatné působnosti je sice povinným subjektem kraj jako takový, fakticky je nicméně vyřizována krajským úřadem jako jedním z jeho orgánů, který je povinen úzce spolupracovat s orgány ostatními a poskytnout rovněž informace, které mají k dispozici jiné orgány kraje. Pokud pak podle procedurálních pravidel § 16a odst. 6 písm. c) a § 16a odst. 7 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, ze strany nadřízeného orgánu určitý postup

nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti, i toto ustanovení je třeba nazírat v kontextu toho, že žádost o informace byla v dané věci vyřizována krajským úřadem jako jedním z orgánů územního samosprávného celku, a to i za orgány ostatní.

[20] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou stěžovatele, že jedině jím preferovaný výklad zákona odpovídá čl. 17 odst. 5 Listiny, podle něhož „*státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.*“ Jak na to totiž poukazuje sám stěžovatel, podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění do 22. 3. 2006, tedy před novelou zákonem č. 61/2006 Sb., byly za povinné subjekty shodně označeny „*státní orgány a orgány územní samosprávy*“ (a dále veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky). Jak bylo vyloženo v odůvodnění rozsudku č. j. 4 Ans 13/2008 – 87, novela ustanovení § 2 odst. 1 zákonem č. 61/2006 Sb. byla motivována zpřesněním právní úpravy, neboť původní znění vycházelo z posunutého chápání pojmu „orgány územní samosprávy“, k němuž se v důvodové zprávě uvádělo, že „*orgány územní samosprávy zahrnují obce a do budoucna po jejich faktickém zřízení i vyšší územní samosprávné celky.*“ (sněmovní tisk 16/0, 3. volební období, 1998-2002, dostupná z: <http://www.psp.cz>; k § 1 odst. 1, kam bylo toto ustanovení původně umístěno). Původní znění zákona tedy za „orgány územní samosprávy“ považovalo územní samosprávné celky jako takové (nikoli jejich jednotlivé orgány), přičemž lze dovozovat, že totožné pojetí se projevilo i v Listině, kde však na rozdíl od zákona o svobodném přístupu k informacím k následnému zpřesnění nedošlo. Lze uzavřít, že i Listina tedy pojmově ukládá informační povinnost územním samosprávným celkům jako takovým, nikoli jejich jednotlivým orgánům. Rozpor právního názoru zaujatého Nejvyšším správním soudem s ústavním pořádkem mimoto neshledal ani Ústavní soud, jak bylo uvedeno výše.

[21] Nejvyšší správní soud nemá důvodu jakkoli se odchýlit ani od stěžovatelem rozporované premisy rozsudku č. j. 4 Ans 13/2008 – 87, totiž že zatímco přenesená působnost je zásadně vykonávána orgány kraje, samostatná působnost náleží kraji jako takovému; v odůvodnění zdejší soud k této otázce vyložil, že daný závěr „*vyplývá mimo jiné z ustanovení § 29 odst. 1 zákona o krajích, podle něhož ‚orgány kraje vykonávají na svém území přenesenou působnost ve věcech, které stanoví zákon‘, ve srovnání s § 14 odst. 1 téhož zákona, podle něhož ‚do samostatné působnosti kraje patří záležitosti, které jsou v zájmu kraje a občanů kraje, pokud nejde o přenesenou působnost kraje‘ [srov. ustanovení § 7, § 35 a § 61 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů]. Zatímco předmětem přenesené působnosti je výkon státní správy, který je státem toliko ‚přenášen‘ na kraje, resp. jejich jednotlivé orgány, v případě samostatné působnosti se jedná o krajskou samosprávu, samosprávnou působnost kraje jako veřejnoprávní korporace, vykonávanou vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, v jejímž rámci kraj (prostřednictvím svých orgánů) realizuje své právo na autonomní správu vlastních záležitostí.*“ Lze dodat, že totožně se k věci staví i právní nauka, když např. Hendrych upozorňuje, že v případě přenesené působnosti tuto zákon svěřuje jednotlivým orgánům, nikoli územním samosprávným celkům jako takovým (jako je tomu v případě působnosti samostatné; HENDRYCH, D. a kol. *Správní právo: Obecná část*. 7. vyd. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 165). Z téže premisy pak vychází i analýza zákona z roku 2007 (s. 23).

[22] Pokud stěžovatel namítá, že vyřizování žádostí krajským úřadem může vést až k vyloučení informační povinnosti ostatních orgánů, neboť krajský úřad není nadřízen hejtmanovi, a nemá tak možnost vynutit si na něm vydání informací, které sám nemá k dispozici, pak nezbývá než znovu poukázat na závěry rozsudku č. j. 4 Ans 13/2008 – 87, v němž zdejší soud zdůraznil, že krajský úřad je při vyřizování žádosti o informace spadajících do samostatné působnosti povinen úzce spolupracovat s ostatními orgány a poskytovat rovněž ty informace, které mají k dispozici (výhradně) jiné orgány kraje. Naplnění této povinnosti lze přitom podrobit přezkumu jak nadřízeným orgánem, tak následně případně i správními soudy. Jestliže stěžovatel uvádí, že je pro něj rozhodující, aby mu byly poskytnuty všechny dostupné a relevantní informace, a zdůrazňuje, že zákon musí být vykládán tak, aby usnadnil žadateli situace, kdy není zřejmé, který z orgánů má požadovanou informaci k dispozici, sám tím navádí k závěru, proti kterému jinak brojí, totiž že pro něj bylo v dané věci příznivější vyřízení žádosti krajským úřadem, který byl povinen poskytnout nejen informace, které má k dispozici sám, ale i takové, které měl k dispozici (pouze) hejtman, popř. jiné orgány kraje, a to bez ohledu na to, zda se jednalo o řešení více či méně hospodárné (z úvah stěžovatele v kasační stížnosti lze dovodit, že poskytnutí informací krajským úřadem podle jeho názoru lépe odpovídá zásadě hospodárnosti řízení).

[23] V této souvislosti je třeba dodat, že k odepření poskytnutí (e-mailové) korespondence hejtmana se sdružením nedošlo proto, že by krajský úřad tuto neměl k dispozici, jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti, nýbrž proto, že v daném případě shledal podmínky pro použití výluky podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž proti tomuto vývodu, s nímž se ztotožnil rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí, stěžovatel v kasační stížnosti (na rozdíl od žaloby) žádným způsobem nebrojil. Na výše uvedené závěry rovněž pak nemůže mít vliv, pokud Ministerstvo pro místní rozvoj v minulosti při poskytování informací týkajících se přenesené působnosti v některých případech nařídilo poskytnout požadované informace přímo radě kraje; při formulaci tohoto argumentu stěžovatel zřejmě přehlédl, že v případě přenesené působnosti se jedná o zcela odlišný, resp. právě opačný případ než v nyní projednávané věci. Pro posouzení věci je stejně tak irelevantní, pokud žalovaný v analýze zákona z roku 2007 navrhoval změnu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, spočívající ve vypuštění orgánů samosprávných celků z výčtu povinných subjektů, v navazujícím dokumentu z roku 2011 však již takový návrh neuplatnil; tento poznatek nemůže nic změnit na výkladu zákona provedeném výše.

[24] Pokud stěžovatel naznačuje, že úředníci krajského úřadu mohou být ve věcech tohoto druhu tzv. systémově podjatí, tedy že jsou co do svého pracovního poměru závislí na vůli politických představitelů, a nelze od nich proto očekávat aktivitu k získání veškerých požadovaných informací, pak tato úvaha zůstává v rovině zcela obecné, aniž by stěžovatel uvedl jakékoli konkrétní důvody pro podezření, že by postup úředníků v nyní projednávané věci mohl být ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky. V této souvislosti lze poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119, publikováno pod č. 2802/2013 Sb. NSS, v němž zdejší soud judikoval, že *„rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, její zaměstnanecký poměr*

k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a další spisové dokumentace k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu